

Кількома рядками

25. березня в Корнбергу відбулася демонстрація протесту проти переслідувань релігії в ССРСР і васальних країнах. У демонстрації взяло численну участь українське громадянство й інші втікачі поневолених народів, а також запрошені представники американської влади та німецькі духовні достойники. Наступного дня про демонстрацію повідомила німецька преса та радіо Франкфурт.

— На Великдень, 15 — 17 квітня (нов. ст.), відбудеться в Лондоні третій з'їзд нашого братства в Англії.

— Відомий український проповідник, брат М. Купенко, переїхав зі своїм сином Євгеном з Англії до Канади.

— Брат С. Бичковський затримався в Лондоні, очікуючи на видужання своєї донечки, щоб потім продовжити літаком свою подорож до Канади.

— Наш співробітник проповідник Іларіон Тарасюк у своїй подорожі по Великій Британії відвідав деякі наші громади в цій країні.

Знайдено Біблійні рукописи

В одній з печер на території Східньої Палестини випадково знайдено схованку, де було одинадцять звитків пергаменту, зо старими гебрайськими текстами. Як виявилось, це дуже важливі Біблійні тексти, частину з яких закупив університет в Єрусалимі, а другу — асирійський єпископ. Між текстами є деякі розділи з книги пророка Ісаї, деякі пісні та тексти, написані 150 років до Христа.

ЗА УКРАЇНСЬКУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ПРЕСУ

На пресовий фонд „Дороги Правди” склали пожертвування:

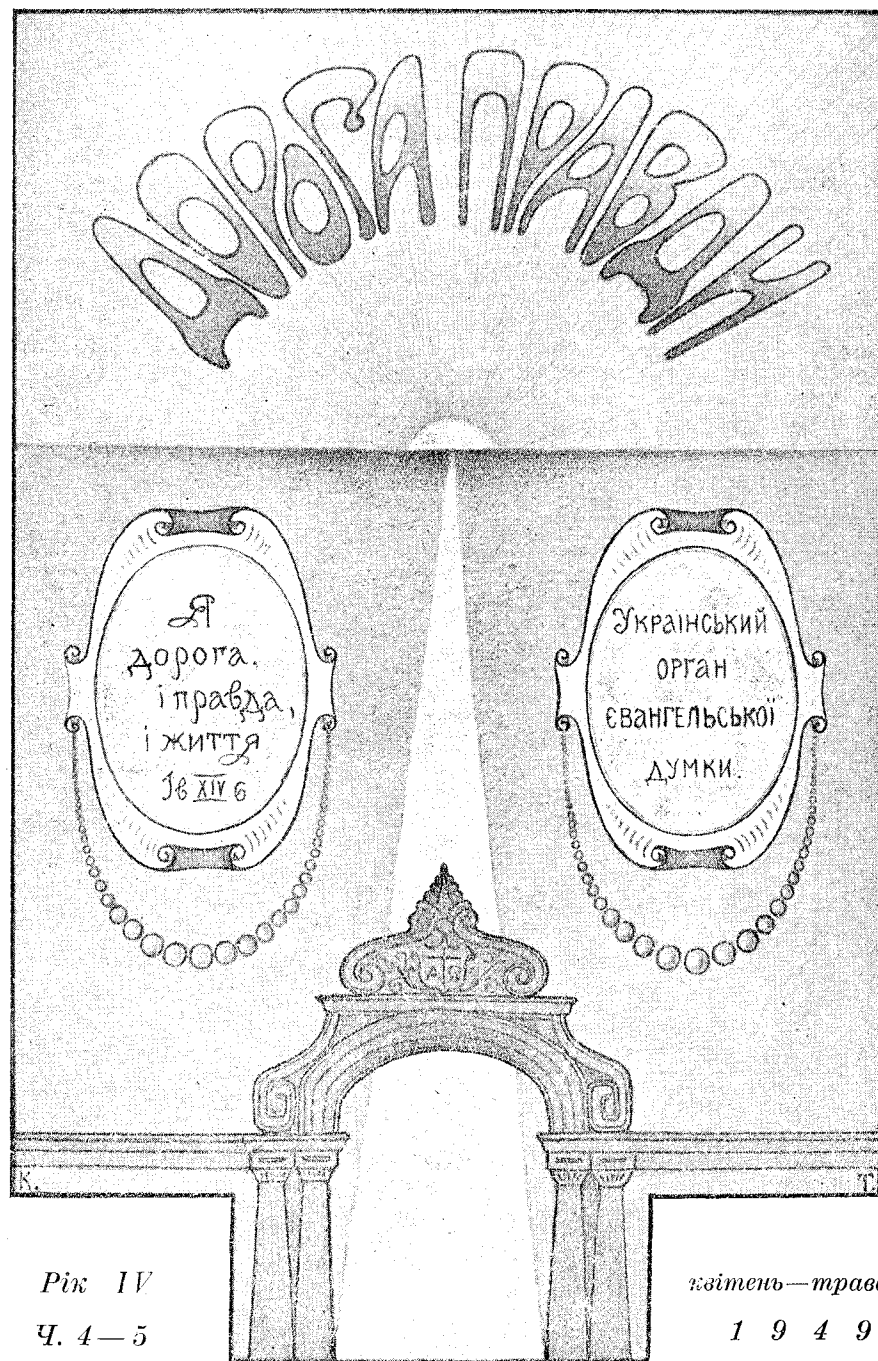
1. Гр. Домашовець	7. — дол.
2. П. Бартків	5. 55 „
3. І. К. Гук	5. — „
4. М. Побігущка.	5. — „
5. Е. Костишин	5. — „
6. М. Гентош	5. — „
7. С. Підгорецький	5. — „
8. К. Кулик	4. — „
9. С. Войтух	3. — „
10. М. Стадник	2. — „
11. І. Вознюк	2. — „
12. С. Камінський	1. 50 „
13. І. Юркевич	1. 50 „
14. Пастор Кость Костів	1. 50 „
15. Гр. Єгоров	1. 50 „
16. Василь Концевич	1. — „
17. М. Тульський	1. — „
18. М. Теслюк	100. — DM.
19. Іл. Тарасюк	15. — „
20. М. Мірошник	6. — „
21. М. Каранкевич	6. — „
22. Ф. Віролюбович	5. — „

Усім жертводавцям, за підтримку друкованого євангельського слова в рідній мові, висловлює найсердечнішу подяку

Редакція „Дороги Правди”

Ukrainian Magazine
»THE WAY OF TRUTH«
Published under EUCOM, Civil Affairs Division. Authorization Number UNDP 281. Date Authorized 1. January 1949. Editor: Rev. O. Harbuziuk
Address: (16) Cornberg üb. Bebra, Marktplatz 6.

Printer: O. K. Fischer, Buchdruckerei, Bebra — Frequency: Monthly-Circulation: 1000

Рік IV

Ч. 4—5

квітень — травень

1 9 4 9

„Дорога Правди“ — Ваш друг і порадник!

» THE WAY OF TRUTH «

The Monthly Magazine of the Ukrainian Evangelical Baptist Church
in Germany

Vol. IV

April — May 1949

№ 4—5

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У величний день Світлого Христового Воскресіння сердечно вітаємо всіх Дорогих Читачів «Дороги Правди» і бажаємо великих Божих благословінь у змаганні за високі ідеали Євангелізму.

Редакція «Дороги Правди»

Всьому дорогому моему Братству на скитанні в Німеччині засилаю мої найсердечніші привіти з нагоди радісних і світлих Великодніх Свят та мої побажання з Филип'ян 4:4 — 19.

С. Нищик

Мої Великодні побажання

Нехай Воскреслий Спаситель воскресить усіх наших братів українців для кращої Господньої праці та добра нашого українського народу, визволення його з-під безбожного ярма і вищого життя для Бога.

Христос воскрес!

Никодим Лук'янчук

До Редакції «Дороги Правди»

Відвідуючи мою «рідну» Канаду, я мав правдиву радість зустрітися по наших Церквах та в Біблійному Інституті нашому з любим Братством зо скитальщини. Віє від нього духом віри, надії та любови в Христі Ісусі. Їхня пісня суму й перемоги підіймає наш дух.

Повертаючись до Америки, я передаю через любого брата й проповідника Вашого й нашого С. Нищика всім Вам на скитанні мій Великодній привіт, — привіт любови правдивої.

Ваш Д-р І. А. Кмета

Усьому нашому єдиновірному Братству тут, за океаном і в Рідному Краю веселих Свят Світлого Христового Воскресіння та особливих Божих благословінь у поширенні євангелізму між українським народом бажає

Олекса Гарбузюк

ДОРОГА ПРАВДИ

— український орган євангельської думки —

Рік IV

КВІТЕНЬ — ТРАВЕНЬ 1949

Ч. 4—5

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ

усім вірним Української Євангельсько-

Баптистської Церкви в Німеччині

ДОРОГІ У ХРИСТІ БРАТИ ТА СЕСТРИ!

„Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великим Своїм милосердям відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа. Через Нього ви віруєте в Бога, що з мертвих Його воскресив та дав славу Йому, щоб була ваша віра й надія на Бога“ (І Петр. 1:3, 21).

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

АЛИЛУЯ, ЖИВИЙ ГОСПОДЬ ІСУС! —

так співають великоднього ранку всі віруючі в Розп'ятого й Воскреслого Спасителя. —

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС! —

рветься з уст і сердець тих, що пізнали й полюбили Його, живого Відкупителя. Воскреслий засвідчив Своє воскресіння тим, що живим об'явився Своїм учням. Давно вже робилися спроби, щоби представити воскресіння Христа, як оптичний обман. Первосвященники перші робили спроби в цьому напрямку, і від того часу було багато їх наслідувачів, але всі вони мусіли із соромом уступити перед непорушеною правдою Його воскресіння. „Він дійсно воскрес!“ з радістю проголосили всім Його учні. Це визнає багато

людей, що Христове воскресіння вибавило їх від смерті і навернуло до життя через віру у воскреслого Спасителя.

Господь дозволив нам діждатися ще одних Великодніх Свят, які святкуємо в аномальних обставинах, серед великої непевності нашого завтра, а багато у великій скорботі, переживаючи розлуку зі своїми рідними та дорогими. Але вістка Світлого Христового Воскресіння, як бальзам на рану, приносить засмученій душі потіху, спокій, радість та благословенну надію. Тому ми хочемо розглядати Подію Воскресіння не лише, як історичний факт, але хочемо звернути нашу увагу на його велике значення для нас особисто і в загальному для цілого світу. Яке значення має для нас Христове воскресіння, про це докладно говорить св. ап. Петро у вищенаведеному тексті. Христове воскресіння для нас є:

I. Підстава віри й відродження. Як би люди не відносилися до події воскресіння Ісуса Христа — то одне є без сумніву: з порожнього гробу зродилася незломна віра в перемогу над смертю і — в життя вічне. Христос нагадує нам завжди про Своє воскресіння, притягаючи до Себе всіх віруючих і воскрешає до нового життя, що сягає поза межі смерті тілесної. Ми тепер знаємо, що життя сильніше від смерті, світло — від темряви, правда — від неправди. Цю правду дає нам воскреслий Спаситель. Для уможливлення віри в Христа, як Відкупителя, необхідне було воскресіння, бо без цілковитого об'явлення голготської перемоги (Ів. 19, 30) у тріумфі воскресіння віра в Агнца Божого була неможлива. Умерлий Спаситель, що Його учні гірко оплакували — воскрес; але замість того, щоби тішитися, вони охоплені страхом. Дивно, які то люди схильні боятися всього, що надзвичайне й чудове... Учням не було чого боятися, — страх повинен бути у людей невіруючих. Воскреслий Спаситель звільнив від страху віруючих, бо Він переміг владу смерті, гріха і диявола. Що не сталося б із нами, все діється з Його волі. На жаль, ми не завжди сміливо визнаємо цю правду. Чи часом не трапляється й з нами того, що ми лякаємося незнаного майбутнього? Але віруючі в Нього знають, що Він завжди з ними, і що так звані випадки існують тільки в уяві невіруючих. Коли огорне нас розпука, то причиною того буває зневіра. В недостатках і життєвій горі завжди маємо приготовану поміч згори. Скріплюймося постійно вірою в Його чудове Провидіння.

II. Джерело потіхи й надії. Ми часто плачемо над порожньою домовиною, як Марія великоднього ранку, наче б ми не мали всемогутнього Спасителя, живого й воскреслого, що готовий нам дати всі добра Своєї любові й сили. Але ми повинні радіти, коли тільки ми віруємо в живого Христа. Христос часто й нам ставить питання, як колись Марії: „Чого плачеш ти, жінко? Кого ти шукаєш?“ Поховану віру треба оплакувати, але плач над гробом Ісуса не на місці. Він воскрес і усмиряє болі й сльози кожного, хто до Нього прийде з вірою. „Тіштесь надією...“ (Рим. 12:12). „Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і спочилих через Ісуса приведе Бог із Ним“ (I Сол. 4:13). „Отож, потішайте один одного цими словами!“ (I Сол. 4:18). Один невіруючий чоловік держав надгробну промову на похороні свого покійного приятеля і закінчив її такими словами: „Прощай, дорогий друже, ми вже з тобою не побачимось!“ Але ж на тому самому цвинтарі прощав віруючий син свою улюблену матір, і на кінець сказав: „Допобачення, дорога матусю, ми побачимось з тобою у ніг Христа!“ Обидва вони прощали дорогих їхньому серцю, але слова першого були повні безнадійности й розпачі, тоді, коли зі слів другого віяло ароматом надії та потіхи. Там ми побачимо не тільки один одного, але побачимо славу, що недоступна нашому людському розумові. Ми будемо там, де Христос, і будемо подібні до Нього (I Ів. 3:2).

III. Основа для оновлення тіла й усесвіту. Ця радикальна обнова буде об'явлена в трьох ділянках:

в житті кожного особисто — воскресіння тіла,
в житті земного світу — поява царства слави,
в житті всесвіту — універсальна обнова.

1. Воскресіння тіла є можливе лише на підставі воскресіння Христа. Христове воскресіння є оновлення людства в Христі, бо Він — „первісток серед спочилих“ (I Кор. 15:20 б). Доказом такого воскресіння є воскресіння старозаповітніх святих під час Його воскресіння (Мат. 27:52 — 53).

2. Тисячоліття Христового царства на землі основане на воскресінні Христа. Обітниці, що були дані Давидові (II Сам. 7:13), говорять про вічне оновлення людства. Сила життя Воскреслого наповнить землю і видиме царство Месії для земного творіння буде означати життя нове і цілковите відродження (Мат. 19:28). Але тисячолітнє царство буде лише вступ і прообраз, а кінцева ціль є:

3. Нове небо й нова земля після білого величного трону (Об. 21:1 пор. 20:11—15). Тоді буде обновлена не лише душа й дух, але матерія і природа будуть досконалими. Ціль Божа, щодо Його творіння, є не сама духовність, але духовність тіла. Подія воскресіння є фундамент Божого творіння. У воскресінні Христа перший раз була обновлена матерія (Ів. 20:27; Лук. 24:39—48).

Тому останній змісл воскресіння: — „Ось нове все творю!“ (Іс. 65:17; II Петр. 3:13). Таким чином характер Христового воскресіння має своє велике значення:

- а) Христологічно-космічне;
- б) Суб'єктивно-апологетичне;
- в) Об'єктивно-органічне;
- г) Есхатологічно-універсальне.

Глибока старовина — час воскресіння, він починається воскресінням Відкупителя і кінчається воскресінням відкуплених. Між тими двома воскресіннями є духовне воскресіння покликаних до нового життя (Рим. 6:4—11; Кол. 3:1). Таким чином ми живемо між двома Воскресіннями (Великоднями), як духовно воскреслі, згадуючи воскресіння Христа, ми йдемо на зустріч нашому воскресінні та обновленні всесвіту.

„Отож, улюблені, дожидаючи цього, пильнуйте, щоб знайшлись ви перед Ним нескверні та чисті в спокої“ (II Петр. 3:14).

„Бог же спокою, що з мертвих підняв був великого Пастиря вівцям кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса, нехай вас удоскопалить у кожному доброму ділі, щоб волю чинити Його, чинячи у вас любе перед обличчям Його Ісусом Христом, що слава Йому на вічні віки“ (Євр. 13:20—21).

Ось цими словами в ці радісні дні Великодня з почуттям сердечної любови вітаю Вас і бажаю великих благословінь від воскреслого Господа.

Пастор Д. Марійчук
Голова Церковної Ради

Авгсбург, Великдень
1949 року

Проф. В. Марцінковський

СИМОН КІРІНЕЯНИН

„І одного прохожого, що з поля вертався, Симона Кірінеянина, батька Олександра та Руфа, вони змусили, щоб хреста Йому ніс“ (Мар. 15:21).

Христос стояв перед владою і натовпом, зраний бичами римських воєків, змучений, вкритий кривавими язвами. Його лице знівечене, в ранах. Із чола спливає кров, вона витікає з-під колючих тернин.

Ось кінчається суд. Христос осуджений на смерть. Його ведуть на розп'яття. На Його плечі вкладають тяжкий хрест, дерев'яний стовп із перекладиною, вагою від 4 до 5 пудів. Такий хрест могло вдержати на собі тільки тіло сильної людини.

„І нісши Свого хреста, Він вийшов на місце, Череповище зване, по єврейськи Голгота“ (Ів. 19:17). Божественний Відкупитель поніс на Собі важкий тягар гріхів усього світу. Він повільно змагався, звершаючи Свою скорботну путь, зігнутий, припадаючи низько до землі, знемагаючи під палючими проміннями сонця. Ці страждання зворушили серце суворого римського воєка, і він змусив Симона нести Йому хреста. Симон був незнана людина, один із багатьох, що носили те популярне ім'я — один Симон, селянин, що вертався з поля. Він був родом із Кірени, області, що лежить на північному березі Африки. Йшов він із поля, змучений працею, на якій пройшли ранні холодноваті години квітневого дня. І тепер він не взяв би на себе добровільно важкого тягару, але його „змусили“: оклик суворого римського легіонера вимагав безумовного послуху. І йому осталося лише підставити плечі під важкий тягар і покірно нести його на собі. Він іде серед натовпу. Починає приглядатися до того, що діється довкола. Римські воєки в сяючих шоломах із мечами та списами. Мешканці Єрусалиму, священники, книжники, фарисеї, жінки. Перед ним іде в довгому хитоні Смертник, осуджений на ганебну кару. Який же низький злочин зробив Він? Вигляд Його не подібний на злочинця. Його поведінка спокійна. Чоло звернуте вгору. Ні слова нарікання в устах. Ось Він озирнувся на Симона. О, який же це погляд! Ні гніву, ні злости, ні понурою відчаю. Ті очі, повні туги, співчуття. Той погляд, повний любови, немов би признання за участь, перевернув душу Симона. Він забув утому і важкий тягар, що різав його плечі. Він вплився своїм зором у світлий

образ Людини, що йде перед ним. У натовпі чути зідхання, хлипання, стогін, що виростає в плач і ридання. Це плачуть ерусалимські жінки. Вони не раз чули заклики Христа до нового, високого життя і рвалися за Ним у вирій, на нові шляхи, геть від затухлої, безжиттєвої релігії книжників і фарисеїв. Вони плачуть за Ним...

Христос звертається до них: „Дочки ерусалимські, не ридайте за Мною, — за собою ридайте й за дітьми своїми“. Симон чує ці слова й дивується: „Хто ця Людина, що переживає за інших у час Своїх страждань?“ Приходять за стару міську стіну, до високої гори, що має вигляд людського черепа. На її схилі страшно видніють печери, що нагадують впадини в очах і викривлений рот. Це гора, що називається Голгота, що означає „Череповище“, місце кари. Похід зупиняється. Темніють три глибоких ями в землі. Симон опускає хреста на землю, з полегшенням зідхає, обтирає піт з утомленого лица. З Христа здимають одягу, кладуть Його на хрест. Тяжким молотом забивають цвяхи в руки і ноги. Симон не при собі. З замираючим серцем він вдвляється в лице Осудженого. Ось Він відкриває мертво-бліді уста, підіймає очі до неба і говорить: „Отче, відпусти їм, — бо не знають, що роблять вони!“ Що це? Він не нарікає, не проклинає; Він молиться не за Себе, а за ворогів, до Бога, як Син до Свогого Отця. Воістину це не звичайна людина, неземна, нетутешня... Вояки підняли хрест і опустили Його в яму. Все тіло Розп'ятого повисло на цвяхах, зсунулося вниз, налягло своєю тяжістю на цвяхи, і рани на руках і на ногах розривались, спричиняючи жахливу біль у цих чуйних скупченнях нервів. Як повинно було підупадати від нестерпних болів усе тіло в цьому протиприродньому положенні, що спричиняло так зване зрушення нутра! І це тривало шість годин, під палючими проміннями полудневого сонця, під градом разючих насмішок книжників, фарисеїв і священників, синів свого ж народу!

Симон бачить лица тих „вождів народу“. Вони злісно усміхаються, показують пальцями на Розп'ятого Праведника. О, ті книжники та фарисеї, погрузлі в обряди та букви, далекі від Бога і від народу, провадять дні в душних міських синагогах над старими звитками, зробили з релігії предмет корисного промислу, замінили храм у дім торгівлі та вертеп розбійників! Вони такі чужі Симонові, що любить працю на землі, відьний простір піль, пісні жайворонка над зеленіючою нивою, шум золотого колосся в дні жнив. І тепер йому ясно, що Той, Якого

хрест він повинен був нести, Він не з ними, не з фарисеями. Він — жертва їх.

„Ісус Назарянин, Цар Юдейський“, такий був напис, прибитий до хреста. Ісус — син теслі, що походив із бідної, трудящої сім'ї, хоч царська кров дому Давидового тече в Його жилах. Симон чув про Нього, про Того, Хто без престолу і корони, без меча і війська опанував серцями простих дітей народу, рибаків, молоді. І коли тепер Він так володіє Собою, так царственно спокійний серед тяжких мук — тоді Він дійсно Цар, достойний керувати Ізраїлем і всім людством!

Він полонить серце Симона Своєю духовною красою, незбагнутим чаром. Стоячи на Голготі, серед шумного, схвилюваного натовпу, Симон забув усе, свій дім, жінку і дітей. Він остався біля хреста. Він чув кожне слово Христа — як Він помилював розбійника, що висів разом із Ним на другому хресті, як Він поручив Свою матір любимому учневі; як у передсмертній агонії скрикнув те повне муки слово: „Прагну!“ І коли вояки піднесли Йому губку з оцтом, серце Симона розривалося від жалю до невинного Страждальця. З внутрішнім дрижанням він слухав крик Христа, переповнений невисловленою тугою: „Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?“ Чув він і інші слова „хресної Євангелії“, все — до останнього віддиху, до передсмертного оклику: „Отче, в руки Твої віддаю Свого духа“.

Був ясний південь. І ось несподівано погасло осліплююче сонце, і стало так темно, що вгорі стало видно сяючі зорі. І недивно: бо погасло. Світло для світу, зайшло Духовне Сонце. І земля потряслася. Чи не від того вона захиталася, що відкинули Того, Хто є центром усесвіту, його вісью, бо „все через Нього постало, і ніщо, що постало, не постало без Нього“. Тоді „сотник та ті, що Ісуса з ним стерегли, як землетруса побачили, й те, що там сталося, налякалися сильно й казали: „Він був справді Син Божий!“ Одним із тих, що стояли там, був і Симон, і він з глибоким переконанням повторив за поганським офіцером: „Так, Син Божий!“ Бо так страждати, так любити і прощати під час смертельних мук може тільки Бог!

Кара звершилась. Нарід серед сутужної темряви в глибокому мовчанні розходиться з Голготи додому. Потрясені всім, що бачили, вони йдуть помалу, б'ючи себе в груди. Між ними вертається й Симон, занурений у глибоку думу. Щось нове сталось у його душі, якийсь здвиг, переверот: йому відкрився новий світ...

Напередодні суботи... Загорілись вечірні зірки на небі. В домі Симона на столі ясно горять суботні свічки. Жінка зо

зхвилюванням зустрічає Симона. „Симоне, що сталося з тобою?“ В знеможі він опускається на ослін. Очі горять на блідому лиці. Він говорить із зхвилюванням, перериваючи слова. „Я був там... на місці, що Череповищем зветься. Я ніс хреста Ісуса... Я бачив, як Він умирав. Воістину Він — Месія Ізраїлів, Цар Юдейський!“ Він розповів їй усе докладно про те, що він бачив і пережив у той день. Жінка жадно слухала його, старалась не пропустити ні одного слова. І вона, подібно до інших „дочок ерусалимських“, правдивих дітей Ізраїля, дочок Сіону, увірувала в Того, Хто прийшов на Сіон відвернути безбожність від Якова. Так вони обоє стали на сторону Христа, прийнявши Правду Розп'яту і відкинувши Силу Розпинаючу. Ця тремтяча віра стала радісною, тріумфальною, коли вони довідались, що Христос воістину воскрес із мертвих!

Цю віру вони передали і своїм дітям. Дальші свідoctва про цю сім'ю ми знаходимо в Листі ап. Павла до Римлян (16 : 13) — в такому переконанні знавці св. Письма, і тому в наших Біблійних відповідні зсилки зв'язують вірші в Євангеліях, де говориться про Симона Кірінеянина, батька Олександра і Руфа, з текстом Рим. 16 : 13, де написано: „Вітайте вибраного в Господі Руфа й матір його та мою“. В цих словах ап. Павло називає матір Руфа, очевидно, жінку Симона, своєю духовною матір'ю. Такий великий був її духовний чар! У нашому оповіданні ми доповнюємо можливі докладності, йдучи за голосом серця, не знаючи, як усе це було, але уявляючи собі, як усе це могло бути згідно з духом Євангелії та природою людської душі.

Впочатку Симон Кірінеянин ніс хреста Христового не по своїй добрій волі, але тому, що його приневолити. Після ж Голготи він уже сам добровільно взяв на себе хреста Христового, хреста визнання, став свідомим хрестоносцем, Хрестоносцем: він був захоплений Божественною любов'ю, любов'ю хресною, яка крінка як смерть, сильніша від смерті. А ми? Чи не покликані ми всі нести Його хреста? Чи не сказав Христос: „Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, хай візьме щоденно свого хреста та й за Мною йде“. Неси хрест свій, цебто свою долю участі в стражданнях Христа, візьми свого хреста щоденно. Чи несемо ми того хреста добровільно, охоче і радо, зі свобідного спонукання серця, як сини, а не з примусу, як раби? Савл у молодості не тільки не хотів нести хреста Євангелії, але ще й гнав учнів Христа, але наостанок він був полонений духовною красою, світлом і любов'ю Христа і став великим апостолом Павлом. І ось він пише: „Христо-

ва любов сполучує (грец. „сюнехей“ — змушує; так і в англ. перекладі) нас... „А вмер Він за всіх, щоб ті, що живуть, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них умер і воскрес“ (2 Кор. 5 : 14, 15). Не сила римського воюка, не страх перед карою, а любов спонукує його слідувати за Христом по тернистому шляху. Тому він не нарікає на свого хреста, але хвалиться ним. „А мені нехай буде, щоб я не хвалився, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що для мене розп'ятий ним світ, а я світові“. Він не жаліє, що колись скинув із себе хреста цього світу, а взяв на себе святиню страждання за правду і любов Божу. „Бо я не соромлюсь Євангелії, — пише він до Римлян — бо вона — сила Божа“, творча сила добра, любови та ласки, що спасає людину від гріха і погібелі.

Є два хрести, два тягарі в нашому житті: є тягар гріха, що давить, пригнічує, руйнує душу і тіло; його кінець розчарування, відчай, смерть, вічна погібель.

І є добрий тягар Христа, страждання за вищу правду, за царство світла і любови; він захоплює, підіймає, окрилює, дає блаженство і вище надхнення.

Ієронім Савонарола, мужній визнавець Христа, 15-го віку в Італії, був спалений на кострі за свою віру. Один із його юних послідовників, що силкувався оборонити його від ворогів, був проколений списами в храмі Флоренції. Вмираючи, він сказав: „Яке щастя вмирати за справедливість!“ Дійсно ярмо Христа любе, і тягар Його легкий. „Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в явленні слави Його тишились ви й звеселялись“, пише ап. Петро, запечатавши мученичою смертю своє визнання правди Христової. Дійсно для цієї правди варто жити й за цю правду варто й умерти.

Гора Кармель, Палестина

Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа, щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога по вірі, щоб пізнати Його й силу Його воскресіння, та участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті, аби досягнути якогось воскресіння із мертвих.

Апостол Павло

Ол. Гарбузюк

I СИЛИ АДОВІ НЕ ПЕРЕМОЖУТЬ ІІ!

(Мат. 16:18)

Церква Христова, що побудована на міцному ґрунті визнання Господа Ісуса Христа, як Сина Божого, і це визнання зберігала неопоганеним від світу цього, — від самого світанку своєї історії переживала утиски та переслідування. Історичний шлях Церкви цілком подібний до дороги, якою пройшов її Основоположник, Голова. Так як Він, оставивши славу неба, прийшов на землю, щоб для змученого, обездоленого, погибаючого людства, принести звільнення, краще життя і свободу духа, — не знайшов Собі місця, не мав де голови прихилити, свої не прийняли, відцурались Його, — так і вірні послідовники Його не знаходять признання в світі, для них немає тут місця, бо вони не від світу цього.

Ворог усякого добра, світла і правди, потерпівши поразку в своєму змаганні з Христом, Який Своїм воскресінням навів переміг усі деструктивні сили темряви, зла і сатани, скерував усі свої зусилля проти Церкви, проти безкомпромісових слуг Євангелії. Для досягнення своєї мети він зуживав різні засоби, застосував усякі методи, діяв через різних особистостей цього світу, які в історії відігравали таку чи іншу роль.

Зараз, після воскресіння Христа, він починає діяти через книжників і фарисеїв, що в паніці, яку принесла їм вістка про воскресіння, вдаються до засобу підкупної пропаганди, найнявши сторожу, щоб заперечувала Його воскресіння. Але, помимо всього, вістка воскресіння широко рознеслась по всій Юдеї та захоплювала серця синів Якова. Після воскресіння і злиття Духа Святого на апостолів, коли Євангелія воскресіння успішно почала поширюватись по всій Юдеї, ті фарисеї та книжники, слуги букви Закону, що вбиває, сини князя віку цього, засліплені фанатизмом мертвих традицій, застосовують властиві їм засоби терору, утиску, переслідувань. Церква Христова переживає дні переслідувань за віру, першою жертвою яких був диякон Степан. Але його смерть була новою поразкою для фарисеїв. Бо так умирати можуть тільки переможці, герої духа. Ті, що бачили, як він умирав, з ангельською усмішкою на устах, з зором повним всепробачної любови, з дивним спокоєм на лиці, переконалися, що варто прийняти Христа, Йому віддати життя, бо з Ним солодко й умирати... Вони порвали з фарисейською релігією ненависти, а прийняли євангельську релі-

гію любови. Діло Боже росло. Господь прибавляв до Церкви тих, що спасалися. В жорстокі дні утисків родилась Церква Христова.

Після героїчної смерти диякона Степана повстає хвиля утисків і переслідувань проти ерусалимської церкви, члени якої, лишаючи рідне місто, рідну церкву, в якій пізнали Христа, народились згори, прийняли завдаток Духа Святого і стались синами неба, — розпорошились по краях юдейських та самарійських. Але не для того, щоб потонути у вирі цих переслідувань. Ні! Бог і тут не оставляє вибраних. Своїх без Своєї опіки, проводу та ласки. Від цього моменту особливо починає поширюватись діло Боже, рости Церква Христова. Вірні та апостоли в розпорошенні йшли та проповідували про вдкреслого та знову йдучого Господа. Слову про Христа вірують сини Ізраїля, прості, знатні, і, навіть, священники; вірують і погани, ті, що були „відлучені від громадянства ізраїльського й чужі заповітам обітниць, не мавши надії й без Бога на світі“.

В дні таких завятих змагань, боротьби за віру, наворачеться до Господа, переживши в подорожі до Дамаску зворушливу зустріч з Ним, Савл, у майбутньому великий апостол Павло. Господь його зуживає, як знаряддя для слави Своєї, і він, як вибрана посудина, стає визначним носієм імення Господнього „перед народами, і царями, й синами Ізраїля“. Ворог, утративши таку сильну особистість, оборонця букви Закону, запеклого прихильника „батьківських передань“, що був „фарисей, і син фарисея“, усю свою лютість скерував проти церкви, апостолів і тисяч вірних. Повіяла хвиля ув'язнень, тортур, терору. Але визнавці Христа мужньо змагаються і, навіть, умирають за віру, бо вони знають, у Кого увірували! Жодна сила цього світу не може розлучити їх від любови Божої. Світ цей безсилий їх вловити, залякати, заломити. Принади цього світу для них — сміття. Вони знають інший, кращий, новий, вищий, не земний світ, його вони громадяни, сини, й до нього верстають свій шлях. Там їх Улюблений. Туди рветься їх дух! Вони знають, що коли б вони були від світу цього, світ їх любив би, але як вони вибрані від світу, то він їх ненавидить, хоч не вартий він їх, бо минеться він, а вони сини вічності, вічно пробуватимуть.

І ця боротьба принесла великі втрати. Приблизно в році 67 в Римі розпинають апостола Петра, в 66 році вмирає від руки Ірода Яків, брат Івана. Але вірні, дивлячись на їх героїзм, відданість Христові, зміцнюються у вірі, та з іще більшою горливістю віддаються справі Євангелії. Наступає час неронського

переслідування віруючих у Римі. Невинних християн обвинувачують у римському пожарі. Скільки то пролягло тоді невинної крові! Християн масакували, розпинали, палили, і що тільки з ними не робили... Але, чи знищили їх? Чи знищили християнство? Ні, кров святих мучеників була насінням Церкви! Християнство все перетривало, все перемогло, бо в ньому є сила, що знову оживляє — Дух Христів.

Бувало, що ті утиски трохи втихали, християнство виходило з катакомб на світло денне, на волю, росло, поширювалось. Але тоді ворог знову підіймав на ноги все пекло, знову впивався кров'ю святих, мучеників за віру. І так надійшов час середньовіччя, — жажливої релігійної війни; час, який відзначився кострами і так званою „святою інквізицією“. На цей раз уже так зване номінальне християнство, букви, тіла і крові, стало знаряддям у руках князя віку цього і піднебесних духів злоби. Воно повстало проти правдивих визнаців Христа, як єдиного Посередника між Богом та людьми, та проповідників спасіння через віру в Нього. Але євангельського християнства, правдивої Церкви Христової, і на цей раз не знищено, — вона знову перемогла!

Так, дорога Церкви Христової — це дорога страждання, утисків, і переслідувань; дорога змагань за Правду, за кращий, новий, нетутешній світ, любови, добра. Цією дорогою йде Церква й у наш двадцятий вік на нашій рідній землі. Вже десятки років визнаці Христа під червоним прапором кривавого деспота переживають нечувані переслідування за віру. Сотні євангельсько-баптистських проповідників, тисячі вірних склали своє життя на вітар правди. Були це кращі сини нашого народу, видатні та мужні борці за правду, за волю, за Христа, що до крові змагались! Дійсно ті, „що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та прірвах земних“. Деяких із них ми знаємо особисто, пам'ятаємо їх. Їх духовний чар ще й сьогодні захоплює нас! Імення ж інших ніколи нестертими буквами записані на сторінках історії Церкви і в книзі життя на небесах. Не вмерли вони. Їх кров ще й сьогодні промовляє... Вона — „насіння Церкви“!

Про це ми говоримо, бо це ми пережили, бачили, знаємо. Автор цих рядків особисто мав змогу оглядати поруйновані молитовні доми, церкви, зустрічатися з тими, що за Христа носили язви на своєму тілі. Вони — сучасні мученики за віру! Але ті тяжкі страждання, зіслання, Сибір, тортури, смерть, не в силі були вирвати глибокої релігійності із душі нашого народу. В цьому ми переконалися в дні останньої світо-

вої війни. Ми бачили, як наш народ горнувся до Євангелії, до Слова Божого, до Христа. Ворог і тут потерпів поразку. — Церква Христова незнищальна, непереможна, вічна.

Як люди, що люблять волю, справедливість, змагаються за свободу релігії, слова, і сумління, ми з поважною частиною нашого народу вийшли на еміграцію, щоб уникнути того терору і тут бути свідками тієї тиранії, яку переніс і переносить наш край. Таким чином ми опинилися за „залізною заслоною“, яка унеможливило які-будь зв'язки з нашою батьківщиною. І через це нова дійсність для нас офіційно, немов би, повита була тайною, хоч ми її докладно знаємо й уявляли. Ми завжди стверджували, що там, де повіває прапор червоного деспота, звідкіль чути віяння чорного диму атеїзму, ніякої волі нема! Але, чомусь, не завжди розумів нас західній демократичний світ, і часто замовчував він ту гірку дійсність за тією ж „залізною заслоною“. Аж ось, повіяла нова хвиля переслідувань проти релігії в країнах советського впливу: Мадярщині, Болгарії, Литві, Чехії та ін. Засуджено кардинала Міндсенті, заарештовано й засуджено п'ятнадцятьох євангелистських пасторів у Болгарії, між якими були й баптисти; в Литві замкнено 60 відсотків євангелистських церков, і аж тепер, частинно, зрозумів і заговорив західній демократичний світ, бо побачив, що і його воля zagrożена

І як це не парадоксально, але — факт, що в наші дні, в двадцятому віці, який пишається особливими досягненнями і геніальністю людини, є ще країна, в якій панує терор і насилля, — ця здичавіла форма взаємовідносин. Є країна, в якій відсутня найдорожча цінність для людини — воля; в якій переслідується християнство. А переслідування ці виявляються в таких жажливих методах, перед якими бліднуть часи Нердна і середньовіччя.

Але, маючи перед собою таку велику кількість історичних фактів і довіряючись вірному Слову Господньому, ми глибоко переконані, що й у наші дні, вірні слуги Христа, правдиві діти Божі, дійсні члени того святого Організму — Церкви Христової, в яких приявний високий дух, — вийдуть переможцями й у цій боротьбі. Вони збільшать ряди героїв євангелізму, що вміють із сяючими лицями, з піснею на устах умирати за Христа. Ворог і на цей раз потерпить поразку. Переможе Христос!

Із Новозаповітніх пророцтв знаємо, що придуть ще дні вирішального бою, коли сам антихрист підійме всі свої пекельні

сили проти Христової Церкви, і — та боротьба вийде на його остаточну страту, вічну погибель; Церкви й тоді він не знищить, бо — „й сили адові не переможуть її“!

Д-р І. А. Кмета

СОНЕТИ, ПСАЛМАМИ РОДЖЕНІ

I

*Співати серце мов хоче нині,
Ой, крикнути бажає як воно!
Дивіться, небо в ризах Боже-синіх,
Таке зробилось й серця мого дно:
Предвічний, Ти моя надійна сила,
Під ноги скелю Ти поклав мені,
Безодня пащу хижу затулила
І весело всмігнулись ранки й дні.*

*Фортеця Ти моя непереможна,
У битві з ворогом надійний щит.
Сховається в Тобі людина кожна,
Як дні-напасники лихі устануть
І буде бій... І виграти буде чий?
Збавителю, Ти ж любиш не устами...*

II

*Душо моя захмарена, мов небо,
Розхмарся й Господь благослови!
З журбою під вінець іти не треба,
Щоб кучерів не стяла з голови.
Життя мов прудке, хвали Імення,
Що, мов те сонце співне, сяє скрізь,
В життя днів мало, гудзиків мов жменя,
Щоб змарнувать їх для тривог і сліз.*

*Душо моя, ти ласку щедро брала,
Мов мати, та Господь Тебе беріг, —
Чи горами поміж камінням в ранах
Я йшов, чи смерті був дививсь ув очі,
Спасав скрізь Бог, за мене переміг.
Співай, душо, про Господа охоче!*

ХОДЖЕННЯ ПЕРЕД ГОСПОДОМ

(1 Мойс. 17 : 1)

Свого часу великому мужові Божому Авраамові явився посланець Божий — ангел з таким словом від Господа: „Х о д и перед мною, бувай щирий і праведний!“ Слова Господні висказані багато соток років тому, є такі свіжі, немов би висказані сьогодні. І ми, як Його діти, що щоденно в молитві кличемо до Нього: „Отче Наш!“ відчуваємо, що цей обов'язок лежить і на нас. Даремно дехто з людей намагається цього обов'язку уникнути, мовляв: Це написано для священників, проповідників і інших духовних осіб, ось таких, як був Авраам. Але навпаки. Св. Письмо не вирізняє віровизнання, професії, віку чи стану, і знаймо, коли воно нас перестерігає й ми не підпорядкуємося йому, то за непослух загрожує кара. Коли людям про це говорити, то вони стараються якось свою увагу відвернути від цього, щоб опісля перед Богом не були відвічальними. Люди такі подібні до цього пустинного птаха струся, який у разі тривоги чи небезпеки ховає лише свою голову в пісок, думаючи, що ловець його не завважить.

Коли наш Господь вимагає, щоб ходити з Ним, чи перед Ним, то це означає, що треба позбутися інших приятелів. Одне прислів'я каже так: „Скажи мені чий ти друг, то я скажу тобі хто ти є.“ Без сумніву так воно і є. Коли ми дружимо з п'яницями перелюбниками та всякого роду злочинцями, то хоч участі в їхніх лихих учинках не будемо брати, все одно люди нас будуть трактувати на рівні з ними. Рівнож, коли будемо знаходитись в оточенні людей чесних і духово відроджених християн, тоді й ми будемо шановані і знайдено довір'я в наших ближніх.

Ходження перед Богом багато-хто помилково розуміють, і тому не вважають на свій внутрішній стан, а церемоніально це практикують. Напр. ходить перед Богом вважають тоді, коли священник іде до хворого з „паном-Богом,“ і тоді належиться знімати з голови шапку і перехриститися. Так само належну шану віддають образам святих, придорожнім фігурам Ісуса Христа чи Бого-матері, а найбільш святе місце, де „замешкує“ Бог є дім молитви, цебо церква. Поза тими місцями можна робити, що хотіти, давати своїм бажанням волю.

Пригадується мені один такий випадок: одного разу перед Великоднем прийшов чоловік до священника, щоби висповідатися зі своїх гріхів. І коли вже всі гріхи висказав, пригадав собі, що одного разу він приніс в'язку дров з чужого лісу. „Якже ж ти

не боявся проходити мимо статуї Ісуса Христа, що стоїть там при дорозі?" — питає його священник. „Я боявся, щоб Христос мене не побачив і тому обминав далеко поза спиною," була відповідь грішника. Коли так розуміти ходження „перед" і „поза," Богом, то не дивно, що сьогодні є так багато зла на світі.

І. Що, властиво, означає ходити перед Господом? Отже, ціле наше життя, наші тайні і явні учинки, наші слова, наші думки, наше мовчання і ціла наша істота, є ходженням перед Господом. Ходити перед Господом — це також бути свідомим, що око Господнє на кожному місці нас бачить, ухо Його всюди нас чує і тайні заміри серця Він знає. Цар Давид одного разу сказав так: „Господи — випробував Ти мене та й пізнав. Ти знаєш сидіння моє, та вставання моє, думку мою розумієш здалека. Бо ще слова нема на моїм язичку, а Ти, Господи, знаєш те все. (Пс. 39 : 1 — 2, 4, 7).

Ходити перед Богом, це означає також: не журитися про те, що люди про нас говорять. Хто намагається людям догодити, цей противиться Богові, і хто хоче виконувати волю ворога душ людських — сатани, той стане ворогом Божим. Сам Ісус Христос сказав: „Ніхто двом панам служити не може — бо, або він одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатись одного, а другого знехтує." (Матв. 6 : 24).

Навіть побожні люди блудять, коли не ходять перед Богом. Напр. Авраам. Це великий наномин Господній: „Ходи передо Мною!" Що сталося, що він на це заслуговував? Господь обіцяв йому насліддя, що число його мало б^о бути як пісок морський, і як зорі небесні. Авраам чекав, і вкінці утомився. За намовою його жінки Сарри, він удається до своєї рабині Агари і в той спосіб Господу хоче „допомагати" у виконанні обітниць. За це Господь відвернув лице своє від Авраама і 13 років йому більше не являвся.

Давид — людина по серцю Божому, але в своїм поводженні з жінкою Урія Гетійця, він не шукав лица Господнього. Він казав Урія вбити на війні, а жінку його забрав до себе. Господня кара за це його не оминула. В домі Давида запанував смуток. Господь забирає йому сина, а другий син входить в безчестя з сестрою, а все для того, що не ходив перед Господом. (II Сам. 12 і 13).

Чоловік Божий Ілля — герой Кармелю, з Божого повеління знищив 450 баалових пророків і коли поганська цариця Ізабеля йому загрозила відплатою, він упав у сумнів, пішов далеко в пустиню і просив смерті, говорячи: „Буде з мене! Тепер прийма, Господи, мою душу, бо я не лучший над батьки мої"

(Цр. 19 : 4). Бачимо як скоро він похитнувся, тому, що стратив рівновагу в ходженні перед Господом.

II. Як можливо ходити перед Господом? Зрозуміло, не власними своїми зусиллями. Щоб користатися з услуг доброго приятеля, треба бути в тісному зв'язку з ним і слухати його порад. Щоби ходити з Господом, треба про Нього думати, про Нього говорити і в Його ім'я все чинити. Премудрий Соломон говорить так: „У всіх стежках думай про Його, а Він простувати ме шляхи твої." (Прим. 3 : 6) Ап. Павло вказує на сумний досвід власного ходження, він каже: „Бо не роблю я доброго, що хочу, але чиню зле, чого не хочу" (Рим. 7 : 19). Серце людське буває нераз немов та олив'яна куля, що в своїй зухвалості високо підноситься в гору, але опісля з шумом падає назад у низ. Таким був колись Петро, що готовий був на смерть за Христа піти, але коли настала хвилина спроби, перед звичайною служницею Його відрікся (Матв. 26 : 60 — 70).

Господь сказав до Авраама: „Бувай щирий і праведний," або інакше: „Будь без гріха." Досконалість — це є ціль Господня з Його народом усіх віків. „Будьте святі, бо і Я святий," говорить Господь. Він не каже: Пробуй, що потрапиш, лише дає наказ: „Будь святий, ходи просто, і будь праведний" і т. д.

Бути праведним, це означає ходити просто, сміло і без вагання. Пророк Ілля одного разу так віднісся до народу Ізраїльського. „Доки ще кульгати мете на оба боки? Коли Господь є Богом, так ходіте слідом за Ним; колиж баал, так слідом за ним ходіте!" (Цар. 18 : 21). Господь вимагає, щоб ходити перед Ним просто, бо тільки таке ходження перед Ним є Йому любе.

Дорогий друже! А як ти ходиш перед Господом? Якщо ти ще кульгаш на дорогах Господніх, негайно спиши свої кроки випростити, а коли ходиш просто, настав на добру путь твого ближнього. „На дорозі правди — життя, й нема на її стежці смерти" (Прип. 12 : 28).

Ф. Луцик (Канада)

с. вичковський

Воскрес наш Бог!

Воскрес наш Бог — Христос Спаситель!	Радіють вірні Божі діти: „Христос Воскрес" — лунає [вість];
Радіє небо і земля.	
Встав з мертвих смерті побідитель	Він хоче в дім ваш загостити,
Над світом світлом засіяв.	Небесний Друг — чудовий Гість,

Це Пасха вірних слуг Господніх,
Велике Свято християн;
В цей день нас вивів із безодні
Воскреслий в гірній Ханаан.

Д-р Р. А. Торрей

Чи існує ад

(Продовження)

По-перше, ад — місце страшних тілесних страждань. Цього ясно навчає Новий Заповіт. У ньому повсякчасно повторюються слова „смерть“ і „погибель“, що найбільше вживаються для означення участі непокаяних грішників. Що означають слова смерть і погибель? Бог уживає докладні вислови. Ви знайдете Його окреслення погибелі в Об'явленні 17 : 8, зрівнюючи це місце з Об. 12 : 30 і Об. 20 : 10. Варто вивчити ці місця з молитвою. В Об. 17 : 8 говориться, що звірина піде в „погибель“. Якщо можна вказати, куди, властиво, пішов звір, то ми отримаємо означення Самого Бога про те, що таке погибель. Зверніться до Об. 19 : 20 і там побачите, що звірина й неправдивий пророк „були вкинені живими до огняного озера, що сіркою горіло“, а в Об. 20 : 20 говориться, що через 1000 років після вкинення звірина та неправдивого пророка в те огняне озеро, що сіркою горіло, сам сатана буде вкинутий туди, де звірина та неправдивий пророк уже мучаться 1000 років, і тоді вони будуть „мучені день і ніч на вічні віки“. Згідно з поясненням Самого Бога „погибель“ знаходиться в озері вічних мук.

Подивимось тепер, яке означення „смерти“. Його знайдете в Об. 21 : 8: „А полохливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, — їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це друга смерть“. По окресленні Самого Бога „смерть“ є частина „в озері, що горить огнем та сіркою“, — це те саме означення, яке Він дає і „погибелі“.

„Але, — хтонебудь скаже — все це лише алегоричні вислови“. На цей раз я не бажаю вдаватися в роздумування про це, але не забудьте, що прообрази Божі в Біблії вказують на факти. Дехто, читаючи Біблію, зустрічає в ній місце, не дуже для нього приємне і говорить, що це прообраз, і уявляє, що він цим ухилився від цього назавжди. Це велика помилка та самообман. Що означає прообраз? Бог не говорить неправди, і Його прообрази не перебільшують дійсності. В усякому разі в наведеному місці говориться вповні ясно, що ад означає самі страшні тілесні страждання.

Добре запам'ятати й те, що в майбутньому світі ми не будемо існувати, як безтілесні духи. Ця наука, так розповсю-

жена, про безсмертя душі незалежно від тіла, згідно якої ми будемо, немов би, вітати, як безтілесні духи, ніщо інше, як поганська платонівська філософія, але не наука Нового Заповіту. Згідно з наукою Біблії в майбутньому світі спасенна душа буде мати тіло, хоч і не таке тіло, як тепер; воно буде цілком інше, але тим не менше — тіло. Те нове тіло буде цілком відповідати відкупленій душі, що буде перебувати в ньому, й буде мати співучасть у всіх блаженствах душі. З другого ж боку, погибша душа також зодягнеться в тіло, не таке, в якому вона тепер перебуває, а відповідне погибшій душі, перебуваючій у ньому, і буде брати участь із нею в усіх її стражданнях. Уже в сучасному житті бачимо, як внутрішній гріх душі спричиняє явні страждання для тіла. Як багато з оточуючих нас у сучасну хвилину терплять страшні тілесні страждання, спричинені закритим внутрі їх гріхом! Я одного разу відвідав лікарню, де біля 1200 людей мучилось у невиносимих фізичних стражданнях, і головний лікар пояснив мені, що всі ці 1200 страждальців були доведені до того положення одним особливим гріхом. Друзі мої, ад — лікарня для невилічливих усієї вселенної, в якій люди існують, томлячись від страшною, безперервної хвороби.

2. Хоч в аду існують жахливі фізичні страждання, але вони — менше горе. АД — МІСЦЕ СПОГАДІВ І ДОКОРИ СУМЛІННЯ.

Пригадайте переживання багача в аду, коли Авраам говорить йому: „згадай“ (Лук. 16 : 25). Про це нам говорить Сам Ісус Христос. Небагато взяв із собою багач із того, що мав на землі, але він узяв із собою пам'ять. Ви, що продовжуєте грішити і готовитесь провести вічність в аду, нічого не візьмете з собою з того, чим володієте тепер, але піде з вами у вічність — ваша пам'ять. Ви, чоловіки, будете пригадувати жінок, життя яких ви зруйнували й погубили, а ви, жінки, будете пригадувати розпусне життя, страчене на розкоші, в погоні за світом і пусткою, коли ви могли б жити для Бога. Вибудете пригадувати Христа, Якого відкинули, і ті випадки, втрачені назавжди, коли мали можливість повернутись до Христа, але відкинули Його.

Не має більших питок для людини, як докір сумління, спогади, що повстають у виді докору, обвинувачення. В мене в канцелярії були випадки, коли люди, повні сили, плакали як діти. Що сталось із ними? Спогади воскресли в пам'яті. Я був свідком того, як людина, багатирської будови тіла, впала і з плачем та криком і валялась на підлозі. Що сталось із нею? Спогади воскресли. Часто після закінчення Богослуження до

мене поспішно підходили деякі зі слухачів із блідими лицами, з дрижачими губами і переляканим виглядом, просячи уділити їм кілька хвилин для розмови. В чому справа? Хвилею нахлинули спогади. Пам'ять ваша піде з вами у вічність, піде і сумління; якщо воно в цьому житті не отримало заспокоєння через очищаючу кров Ісуса Христа і всепробачну ласку Божу, воно ніколи не заспокоїться. Ад — місце, де люди будуть переслідувані спогадами та стражданнями.

Мені особисто відомий випадок, коли молодий чоловік відходив із рідного дому, і на прощання віруюча мати сказала йому вже на ганку: „Сину мій, шукай найперше Царства Божого й правди Його; — а все це тобі додасться“. При тому вона подарувала йому Новий Заповіт. Далі будемо продовжувати його ж словами:

„Я пішов у сусіднє місто й у неділю зайшов на Богослуження. Проповідник став на проповідь. Він прочитав із Євангелії від св. Матвія 6 : 33: „Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться“. При цьому він подивився просто мені в очі. По закінченні Богослуження я вийшов із церкви, але в мені точилась сильна боротьба. Мені здавалось, що всі слова проповідника відносились до мене. Ні, рішив я, — перш усього влаштую своє життя, а потім уже станусь віруючим“.

„Зарібку в цьому місті я не знайшов і змушений був відправитись у друге місто, де я скоро отримав працю. В мене був звичай у неділю завжди ходити до церкви. Через деякий час, проповідник говорив на тему із Матвія 6 : 33: „Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться“. Мені здавалось, що він дивиться на мене й, показуючи на мене пальцем, говорить: „Молодий чоловіче! Шукай перш усього Царства Божого й правди Його, а це все додасться тобі.“

„Я вийшов із церкви, пішов на цвинтар за церквою й сів на могилу. В серці моєму точилась страшна боротьба, яка кінчилась попереднім рішенням: влаштую своє життя, а потім наверх до Христа. Я переміг“. Аж несподівано він із сильним почуттям скрикнув: „З того дня аж дотепер Дух Божий покинув мене, і я став цілком байдужий. В мене більше ніколи немає бажання покаятись і навернутись до Христа“.

Після того ми розійшлись. Аж одного разу я зацікавився його справою і довідався страшну річ — його, як божевільного, відправили в дім для божевільних. Я рішив відвідати його. Коли я підходив до нього, він кинув на мене свій нерозумний

погляд і, показуючи на мене пальцем, проказав: „Молодий чоловіче! шукай найперш Царства Божого й правди Його, а це все додасться тобі“. Я нічого не міг зробити для нього.

Через деякий час, я знову був близько того місця і знову запитався про нього. Моя мама повідомила мене, що він тепер вдома, але впав у ідіотство, і стан його безнадійний. Я пішов до нього додому. Він сидів, хитаючись на кріслі, посивілий як старець. При моїй появі він, показуючи на мене пальцем (це він робив тепер із усіма), проказав: „Молодий чоловіче! шукай найперш Царства Божого та правди Його, а все це тобі додасться“.

Спогади позбавили його розсудку.

Панове, ад — дім для божевільних цілого світу, де люди будуть переслідувані споминами.

3. Опріч того, ад місце безконечних, мученицьких бажань. Пригадайте, що сказав Ісус Христос про багача в аду. Він просить: „пошли Лазаря, — нехай вмочить у воду кінця свого пальця й могого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім“ (Лук. 16 : 24). Із цього об'явлення Божого видно, що в майбутній світ ви захопите з собою ще щось — ви візьмете з собою туди бажання, якими жили в цьому світі. В аду будуть існувати надто збільшені, сильно палючі бажання та пориви, для яких там не знайдеться задоволення. Ви, люди, захоплені цим світом, що живете в гріхах, куди хилиться ваше життя? Ви розвиваєте в душах ваших забаганки і пожадливість, які панують над вами, а задоволення для них не знайдеться в тому світі, куди тоді ви скеруетесь? Щасливий той, в кого думки в сучасному житті зайняті тим, що вгорі, а не розвитком у собі пожадлиностей, забаганок і бажань, для яких нема задоволення в тому світі, куди всякий піде. Бідний і нещасний той, хто вже тепер піддається всім своїм пожадливістям і забаганкам, бо й у вічності вони не погаснуть.

4. Дальше, ад — місце ганьби. О, мученицькі страждання, нав'язані ганьбою, зруйнувавши життя людини. В одному банку в Америці скарбник рішив забагатіти; з цією метою він скористався фондами банку, маючи на ввазі при першій можливості вернути привласнені гроші. Але підприємство, в яке він вложив гроші, виявилось неспроможним. Йому вдалося досить довго вести книги банку в такому порядку, що недосвідчений ревізор нічого не завважив. Але, настав день, коли ревізор, продивляючи книги, завважив розтрату. Він прикликав скарбника, і той повинен був признатись до свого грабунку. Його заарештували, засудили, і замкнули у в'язницю.

В нього була гарна жінка і миле дитя-дівчинка, подібна на ангела, яку він сильно кохав, а вона любила його. Через деякий час після його ув'язнення, дівчинка вернулась додому, плачучи так сильно, що, здавалося, серденько її надривалось. „Ах, мамцю, я більше ніколи не піду в школу. Пішли когось по мої книжки“. „Донечко моя, — відповіла мати, думаючи, що це тільки дитячий каприз, — ти обов'язково повинна ходити в школу“. — „Ні, мамо, продовжувала настоювати дівчина, — я більше ніколи не піду туди, пошли по книжки“. „Що з тобою сталося?“ — спитала мати. „Одна з учениць сказала мені сьогодні, що тато мій злодій!“

О, який безжалісний удар! Мати ясно зрозуміла, що дитині неможливо було повернутися в школу. Нанесений удар виявився жахливим. Ніжний цвіток почав вянути. Покликали лікаря, але все його мистецтво виявилось безсилим. Дитина продовжувала бліднути і, накінець, остаточно лягла в ліжко. Лікар змушений був сказати матері: „Пані, я мушу вам сказати, що цей випадок — поза моїм мистецтвом. Серце дитини не витримало удару. Приготуйтеся до найгіршого“. Зхвильована мати ввійшла в кімнату вмираючої й запитала її, чи нема в неї якогонебудь бажання. „Так, мамо, пошли по тата. Нехай він прийде й знову положить свою руку на подушку, разом із моєю, як він це робив раніше“. Але це бажання було недовиконання, тато був за залізними ґратами. Мати звернулась із проською до губернатора, але він відповів, що в цьому випадку він безсилий допомогти. Послали до начальника в'язниці, але й його відповідь була подібна. Серця багатьох були потрясені випадком, що багатьох почали хлопотати перед суддею, губернатором і іншими і, накінець, отримали дозвіл на відпустку батька додому під сторожею.

Він приїхав додому пізно вночі і ввійшов у кімнату. Лікар очікував його. „Раджу вам зараз же ввійти до донечки; я боюся, що вона до ранку не доживе“.

Тато підійшов до дверей, що провадили в кімнату, і відхилив їх. Дівчина бистро відкрила оченята, обернулася і сказала: „Я була певна, татку, що це ти. Я знала, що ти приїдеш. Татку, підійди до мене і положи твою голову на мою подушку, разом із моєю головою, як це ти робив раніше“. Сильний, рослий мужчина схилив свою голову на подушку, і дівчинка, ласкаво прихилившись до нього, тихо вмерла. Вмерла жертвою ганьби. Хто може описати переживання і стан його серця? Панове, ад — місце пониження, де всі будуть зганьблені.

(Кінець буде)

Гр. Д.

Сучасність Церкви та св. хрищення

(Докінчення)

Щодо самого змісту св. хрищення. Про св. хрищення, як ми вже й згадували, було багато наукових праць. Нашому братству є знана книжка проф. В. Ф. Марцінковського „Апостольське хрищення“, якої на жаль не маю під руками. Хоч моя тема не має на меті підкреслювати та доводити те, чи христити дітей, чи дорослих, бо це вже давно вияснено. Тут розглядаємо зміст св. хрищення та говоримо про Заповіт Господа Ісуса Христа.

Хрищення, як обрядовість, яке виконував Іван Христитель, мало своє первісне значення, бо про нього ми знаходимо думки в Старому Заповіті та з нього ми довідуємося про те, що спонукало Івана Христителя христити людей у Йордані. Він міг би й без хрищення приготувляти дорогу Господню й обмежитись тільки проповіддю. Однак він проповідував і тих, що погоджувались із його проповіддю, очікуючи Месії — Спасителя, христив згідно із Заповітом Господнім, приготувляючи їх до зустрічі Ісуса Христа.

У Старому Заповіті говориться про те, що за законним звичаєм, кожна людина, що хотіла присвятитись на якесь діло в службі для Бога, мусіла перейти через так зване очищення (обмиття водою), вступаючи на службу назорейства. Словники цього слова „Назорей“ у ширшому значенні не пояснюють, бо про нього вистарчаючо говорить Слово Боже в 4 Мой. 6 : 2: „Промов до синів Ізраїлевих і скажи їм: Коли чоловік чи жінка захоче присвятити себе шлюбом назорейським, щоб відлучившись віддатись Господеві... І далі ставить такі умови: Не повинен пити вина й жодних острих напнтків і не їсти овочів, із яких виробляють алькогольні напнтки; не повинен стригти ні голити свого волосся; не повинен доторкатися до жодних нечистих речей, відтак носити чисту білу льняну одержу і т. п.

Старозаповітне хрищення мало подвійний характер: посвячення та очищення. Посвячення, коли людина призначена була в сан священика — як Арон і його сини; або в стан князівства, царського уряду — як Саул, Давид і ін. Такі особи мусіли бути очищені водою й помазані елеєм (Мой. 8 : 1; Мой. 19 : 10; 1 Сам. 10 : 1; 16 : 13). Очищення від гріхів та якоїсь недуги (1 Мой. 35 : 2; 2 Мой. 19 : 10; 3 Мой. 22 : 6; 26 —

28). А відтак щод нazorейського посвячення (Суд. 13 : 5; 16 : 1; Амос. 2 : 11). Підсумовуючи все це, можемо дати таке окреслення: Хрищення в Старому Заповіті — посвячення й очищення; в часи Івана Христителя — покаєння й приготування, а в Новому Заповіті — шлюбівання (присяга) на вірність Христові та Його Церкві, прийняття ласки Божої та надія на вхід до Царства Божого.

Як колись, так і тепер, присяга має подвійне значення: а) людину спонукується до присяги, щоб вона, присягаючи, визнала те за правду, що пізнала й пережила; б) людина присягає чи шлюбує, що буде робити правду в цьому ділі, до якого посвячується, й ніколи не відступить від нього. Тому то міжнародне право не спонукує до присяги ні дітей, ні неповнолітніх. Отже, коли до Ісуса Христа приходили матері й приносили до Нього дітей, Він покладав на них руки й благословляв їх. Коли ж учні Христа заперечували цьому, то Він їм сказав: „Пустіть дітей приходити до Мене, і не бороніть їм, — бо таких є Царство Боже“ (Мар. 10 : 14).

Щоб нам більше зрозуміти зміст св. хрищення — апостольського в день зіслання Святого Духа, і яка різниця між хрищенням Івана Христителя та св. хрищенням, як заповітом Ісуса Христа для Церкви, то ми порівняємо те, що говорив Іван Христителю перед зісланням Святого Духа, і що говорив апостол Петро після. Перший: „Я голос того, що кличе в пустині: „Рівняйте дорогу Господню“, а відтак: Я хрищу вас водою“ (Ів. 1 : 23, 26); другий: „Того образ, хрищення — не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, — спасає тепер і нас воскресіння Ісуса Христа (1 Пет. 3 : 21), а далі говорить, як це сталося та яке місце зайняв Ісус Христос. Отже, Іван Христителю христит хрищенням покаєння, апостоли — хрищенням обітниці. Покаєння — це означає заперестати лихе, а обітниця — робити добре і борювати лихе. Іван Христителю говорив: „Бо наблизилось Царство Боже!“ А в день П'ятдесятниці Царство Боже злинуло на апостолів і до сьогодні відчинене для всіх вірних: „Хто вірує в Сина Божого, той має життя вічне“ (Ів. 3 : 36).

Баптистська Церква, щоб уникнути дальшого духовного послаблення між вірними, мусить звернути пильну увагу на Заповіт Ісуса Христа, що міститься в Євангелії Матвія 28 : 19 — 20 і Марка 16 : 15 — 16. По-перше, тих, що хочуть вступити до Церкви через св. хрищення — навчати, щоб усесторонньо знали, що роблять, а тих, що вже знаходяться в Церкві — навчати, усвідомляти, щоб дотримали все те, що прирікли в св. хрищенні.

По-друге — звернути увагу на самий акт св. хрищення, щоб воно не сходило до самої тільки обрядовості в Церкві, але щоби було фактичне шлюбівання (присяга) перед найвищим маєстатом Святого Триєдиного Бога та Його вічної переможної апостольської Церкви.

Ми не надаємо великого значення назві баптистської Церкви, але — самому баптизмові. Знаємо, що перші віруючі в Англії, попередники теперішньої баптистської Церкви, не називалися баптистами, а: „Християни охрищені по вірі“. Назва „баптист“ була прийнята формально цим віровизнанням допіро 1654 р.

Попередники баптизму, як Губмаєр, Гетцель, Грегель, боролися, промощуючи шлях для баптистів, вимагаючи повної віри й переконання для тих, що хотіли вступити в ряди правдивого апостольського християнства, а відтак: І. Сміт, Т. Гелвіс і Р. Блунт і інші, що спричинилися до розвитку баптистської Церкви та скристалізували, чи краще б сказати вернулися назад до порядку апостольської Церкви й за це все мусіли переносити терпіння, переслідування і деякі вмилання як мученики за справедливість Божу. Не іншою дорогою йшли наші попередники в розвитку українського баптизму та деякі сучасники.

Теперішній час, що ми його переживаємо в нашому євангельському житті, подібний до часу XVIII століття. Тоді по великій боротьбі, яку пережила євангельська реформація, наступило послаблення та духовна оспалість у церквах. У тих часах Бог покликає щирих і всеціло відданих людей на службу Господеві, то були: Й. Едуард і Ю. Гвайфільд. Тоді, коли запанувала християнська байдужність до всього, що Боже, вони виступили з такими питаннями: Чи невідроджені люди мають належати до баптистської Церкви, чи ні? Тоді вони разом із вірними виступили одноцільно до активної праці в голошенні Слова Божого і Господні благословіння полилися майже на всі закутки американської землі, а люди юрбою линули до світла Христової Євангелії.

І сьогодні перед вірними баптистського переконання стоїть таке питання: чи св. хрищення є лише обрядовою формою, чи святою обітницею (присягою) в служенні Богу? Від цього залежить у наші часи благословіння Церкви з усіх вірних і благословіння цього світу.

Ісус Христос сказав: „Дана мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і зробіть всі народи за учнів Моїх, христячи їх у ім'я Отця, і Сина і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів був. І ото з Вами Я повсякденно аж до кінця віку“ (Мат. 28 : 18 — 20).

Проф. В. Ф. Марцінковський

ГОЛОС УЛЮБЛЕНОГО

Маленька пташка влетіла в мою кімнату. Це була колібрі з її чудовим синювато-золотистим пір'ям і довгим крючковатим дзьобом. Побачивши мене, вона злякалась і почала шукати виходу, але від страху втратила напрямок. Вікно було широко відкрито, але вона не бачила його. Вона моталася з одної сторони в другу, але більше спрямовувалась угору і билася головою об стелю. На нещ, змучена, сіла на залізний прут пологу, що охороняє ліжко від москітів. Я старався довгою палкою обережно скерувати її до вікна, але вона знала тільки один напрямок — угору... Б'ючись головою й знову сідала, знесилена, тяжко дихучи. Сідала в смертельному страху, як ув'язнена, без надії побачити вільний світ...

І ось несподівано знадвору залунав характерний свист другої пташки тієї ж породи колібрі. Моя бідна невільниця стрепенулась, насторожилась і стрілою полетіла на звук у відкрите вікно. Там, на мотузку, протягнутому для сушення білизни, сидів її друг, маленька пташка того ж виду, що й вона. Обидві пташки закружляли в повітрі, заливаючись піснею радості, піснею волі, хвалою Творцеві. Через деякий час веселі співуні сіли обидві на мотузку й щебетали у відкрите вікно немовби і нам бажали висловити своє признание за даровану свободу.

Це був голос друга, рідний голос, на який відкликнулась душа знесиленої, полоненої пташки, і, слідкуючи за тим знайомим звуком, вона знайшла дорогу з нево-

лі на світлий простір неба. О, коли б і ми так кликали невільників гріха, щоб у євангельській вістці вони чули Голос Того, Хто віковичною любов'ю полюбив нас, голос рідний, тихий, подібний до віяння тихого вітру! Щоб усі зморені та перетяжені душі, що в смутку та тузі, томляться в неволі гріха, відчували спонукаючий поклик небесної любови, почули голос Улюбленого!

Там, у саду, біля гробу, Марія Магдалина в передсвітньому сумерку не пізнала Воскреслого Господа. Її очі запливали сльозами. Вона думала, що це садівник. Та ось вона почула Його голос: Ісус мовив до неї: „Маріє!“. Її скорботне серце здригнулось і спрямувалось до Нього, як цвіток, побуджений ранніми проміннями після ночі, лише до свого сонця. Її серце, пригнічене тугою за вмершим Спасителем, заграло несподіваною радістю. „Раббуні! Вчителю мій!“ скрикнула вона з переповні внутрішнього захоплення.

В дві попередньої світової війни один вояк умирав у лікарні. Його друзі мовчки стояли біля його смертного ложа. І ось несподівано він на миг оживився і сказав: „Тут, тут!“ Друзі кинулись до нього з питанням: „Що з тобою? Чого ти хочеш?“ „Слухайте, — відповів він — це небесная перекличка. Я чув мое ім'я, і відповідаю"... Через деякий час він ще раз промовив шепотом: „Тут тут“...

Він чув голос Улюбленого, Небесного Пастиря, що кликав у небесну вітчизну. Його очі закрились. Спокій розлився на лиці. Він пішов

стати перед свого Царя. „Мого голосу слухають вівці Мої“, сказав Христос. „Свої вівці Він кличе по іменню, і вівці слідом за Ним йдуть, бо знають вони Його голос“.

Учні Христа горювали в пливанні в темряві нічній. Коли вони побачили Господа, що йшов по морю, вони подумали, що то мара, і від страху закричали. Бо всі бачили Його і настрашилися. „А Ісус до них зараз озвався й сказав: „Заспокойтеся, — це Я, не лякайтесь!“ Вони пізнали голос Улюбленого і посмілишали.

Ів. Барчук

„Що то є: воскреснути з мертвих“?

Це означає: викликати з небуття до життя. Це означає розпочати думати, відчувати, реагувати. Воскресіння може бути фізичне і духовне. Але важніше є духовне, — без нього фізичне воскресіння не є бажаним. Ось один місіонер проповідує Христа одному з муринаських королів, Макабі, що сидів перед своїх дворян і ватажків. При тім він згадав про воскресіння Христа та про воскресіння всього людства. Почувши це, король зірвався й крикнув:

— Що? Мертві воскреснуть?!

— Так, — відповів місіонер.

— І мій померлий батько воскресне?

— Так!

— І також усі ті, що загинули на війні?

— Так!

— І всі ті, що я їх забив?

— Так, воскреснуть і вони.

Король збілів, витягнув свою мускулясту руку, потряс пікою

О коли б і ми завжди, і в години випробовувань і в хвилини радості, могли, разом із Суламитою з „Пісні Пісень“, скрикнути: „Голос Улюбленого мого! Ось Він іде, скає через гори, перескає узгір'я...“

„Так — незабаром прийду!“ говорить Христос. Чи чуємо ми в цих словах Голос Улюбленого? Чи відповідаємо Йому з глибини серця, в пориві відповідаючої любови: „Амінь. Прийди, Господи Ісусе!“ Гора Кармель у Галилеї

і несамовито крикнув: „Тисячі людей я забив і не вільно їм воскресати з мертвих!“

Цей дикий страх мурина перед воскресінням є цілком зрозумілий. Він не хотів зустрітись на страшному суді з тими, кого він так тяжко скривдив. Ця сама причина змушує й сьогоднішніх злочинців заперечувати воскресіння та вмовляти в себе, що воно не може відбутися, бо то, мовляв, неможливе. Але його не бояться ті, що воскресли духовно для Бога. Бо хто воскрес для Бога й живе Його життям, той і фізично воскресне для Бога та для вічного життя. Для таких надія воскресіння є невимовною потіхою. Мусимо також усвідомити собі, що фізично воскреснуть усі, — хочуть вони того, чи ні. Як родиться людина не по своїй волі, так і воскресне. Зате духовно воскреснути й тим приготувати себе до вічного життя з Богом, може кожен, хто хоче, по

своєї добрій волі. Що ж то означає воскреснути з мертвих духовно? Це означає — пробудитися від духовного сну (Еф. 5 : 14). Сон є образ смерті. В сні ми лежимо без свідомого чуття, без чину, не бачимо, не реагуємо — як мертві. Так і мертвий духовно: все Боже; для нього чуже; він глухий до слова Божого, сліпий на діла Божі, не реагує на заклик Божий та на Його пересторогу; він нічого Божественного не відчуває і нічого доброго не робить. Це дійсно духовна смерть. А тому Господь будить таких словами: „Сплячай, вставай, і воскресни з мертвих!“

Таке пробудження, а особливо, коли воно масове, дуже подібне до справжнього воскресіння. Одного разу під час війни, відділ війська отаборився на відкритому полі. Жовніри позакутувалися в свої одіяла і полягали на землі. Вночі ж, коли всі спали, впав сніг і покритив усю землю та сплячих жовнів. Кожний прикритий снігом жовнір виглядав, як могильний горбчик, а весь табір, при місячному світлі, був подібний до величезного цвинтаря. Але рано залунав звук труби, горбочки порушилися, а з них піднялися люди, встали і почалося життя.

Господня труба звучить без перерви. Сплячай, чи чуєш ти її звук? Чому ж ти не обудишся, чому не встаєш і не воскреснеш із мертвих? Невже ж ти заснув на смерть, і навіть Господнє слово не може збудити тебе?!

Воскреснути з мертвих духовно, це означає лишити гріх. Хто живе в грісі, той мертвий для Бога (Еф. 2 : 1 — 6). Життя в грісі — це духовне гниття (Іс. 1 : 2 — 6). Гниють і духовні трупи (Іс. 38 : 4 — 8). Тіло може бути живе

й здорове, а душа гнити від гріхів. Гріх — це трутина для душі й не може вона жити в ньому. Людина, яка спокійно живе в грісі — мертва. І тільки Бог має силу знищити гріх і оживити душу. Мертва ж душа не може попасти туди, де вічне життя. Бог не приймає мертвих душ. Фізична смерть, ані печальні муки, неможуть очистити від гріха й оживити душу. Право воскресати і тіло і душу Бог затримує при собі. Тому треба покаятися перед Ним і благодати Його, а Він сильний оживити.

Воскреснути з мертвих духовно, означає шукати Бога і того, що Боже (Кол. 3 : 1), повернути свої духовні очі до неба, до того, що вгорі. Треба зацікавитись небесним світом, його справами, бо з того, чим людина зацікавлена, пізнаємо, якими ідеалами вона живе. Людина складається з тіла і духа. Тілесне і духовне однаково потрібні для людини, але духовне безпорівняннє важніше; бо тілесне на час, а духовне на вічність. А тому, цілком ясно, що людина, яка воскресла з Христом, далеко більше буде присвячувати уваги вічним проблемам, ніж тимчасовим. Однак у житті спостерігаємо щось цілком протилежне. Людство цілковито й не подільно зайняте земним і, в найменшій мірі, не зацікавлене небесним. Нащо ж це вказує, як не на те, що духовна сторона у них — мертва; вони не воскресли з Христом. Люди живуть дуже інтенсивним життям, але, на жаль, тільки тілесним і земним. Його вони вивчають, про нього думають і говорять, за нього змагаються і проливають кров; навіть релігія їхня служить цим самим земним інтересам. Ясно, що куди дерево хилиться, туди й упаде, і „що хто сіє, те

й пожне“. Хто про духовне та небесне не подбав, у небо не попаде!

А тому, опам'ятайтеся земні та тілесні люди, покайтесь і поверніться до Христа, воскресніте до нових поривань, та шукайте того, що вгорі, а Господь вам допоможе та оживить вас.

Воскреснути з мертвих, це означає, вернутися до Отця (Лук. 15 : 24). Блудний син, коли залишив свого отця, він для нього був мертвий, а коли вернувся, то знов ожив. Взагалі — смерть є розлука. Отже, люди, що повернулися до Бога спиною та пішли по своїй волі, вони для Бога мертві. Подібно тому, як наша природа узалежнена від сонця, так душа — від Бога. Коли б земля наша відхилилася від сонця сто — двісті тисяч кілометрів, то на ній замерло б усе теперішнє життя. Так і душа, коли відхиляється від Бога, сама себе вводить у погибель.

Друзі мої, що ще навіть не пізнали Бога, не познайомилися Ним, — прийдіть до Нього. Ви ж, що відій-

шли від Нього, верніться знову, як блудний син, до свого Отця. Він єдиний є життям кожної людської душі і ніхто не може жити духовно без Бога.

Нераз буває, що люди зустрічаються випадково; перший раз не роблять одне на одного ніякого вражіння, але згодом, в міру щораз ближчого взаємного пізнання, вони починають дружити, а далі й любитися, і, якщо це молоді люди різної статі, одружуються. Вони воскресають одне для одного. О ви, мертві духовно! Воскреснути — це полюбити Бога, пізнати Його, прийти до Нього, статися з Ним, як одна душа. Чи прагнете ви такого духовного життя? Пробудіться від сну, залишіть гріх, шукайте гірнього і наверніться до Бога, а тоді невимовна духовна радість життя наповнить і вашу душу. О, яке щастя жити новим, повним, всестороннім життям: Жити для народу, правди і волі, а найголовніше, — для Бога і вічності. Оце означає воскреснути з мертвих!

Ол. Сомко

ВЕСНА ВОСКРЕСІННЯ

Як любо буває в весняну пору,
Коли все прокинеться з довгого сну,
Коли поривається серце у гору
Й вітає сподівану довго весну.

Як гарно навколо: усе оживає,
З'являється світові Божа краса;
І кожна пташина Христові співає,
І радісно дихає вранці роса.

У полі, в садочку, й травичку, і квіти
Роса щодня вранці покропить рясна
І вмига рососою, радіє зустріти
Стоссяйне сонце весна

Та краще за все, коли в серце людини,
Як промінь, ввійде Воскресіння Святе,
Тоді наступають найкращі години,
Тоді вже правдива весна зацвіте

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ

Майбутність молоді

(Продовження)

Дальше ап. Петро характеризує недобре товариство такими словами: „Вони — джерела безводні, хмари бурєю гнані; для них приготвлений морок темряви. — Вони волю обіцяють їм, самі будучи невірниками зотлініми. Бо хто ким переможений, той тому й невірник” (2. Петр. 2:17 — 19).

Ось так виглядає те товариство у сьогоднішньому віці, яке вже задалегідь було знане через вірних слуг Господніх.

Ап. Іван Богослов також остерегає шляхетні не покалічені душі молоді — від світського, заразливо-го товариства: „Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Вітцівської (Божої), бо все, що в світі: пожадливість очам, і пиша життява. — це не від Отця, а від світу. Минається й світ, і його пожадливість, а хто Богу волю виконує, той повік пробуває!” (1 Ів. 2:15 — 27).

„Отож, ви, улюблені, знаючи це наперед, стережіться, щоб не були ви зведені блудом безбожних і не відпали від свого вгрунтування, але щоб зростали в ласці в пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа...” (2 Петр. 3:17). Стережіться лихого в усякому вигляді!” (2 Сол. 5:25).

Але „... ми родились, щоб жити у спільноті” писав рим. філософ Сенека. Справді, людина створена (1 Мой. 2:18) до суспільного життя, маючи на землі соціальні та економічні завдання (1 Мой. 1:17 — 28). Тільки багато сьогоднішніх людей втратили образ Божий та поробились звірями... (Юди 10

і 18). Тому, молода, чесна людина, яка не втратила подоби Божої, не може знаходитись у такому товаристві, бо „... їх кінець — то загибель, шлунок — їх бог, а слова — в їх соромні. Вони думають тільки про земне” (Фил. 3:19). Читай далі: 2 Петр. 2:12 — 19.

Натомість, наша молодь повинна завжди і скрізь шукати доброго товариства, в якому Дух Христов (2 Кор. 3:17) має перше та керівне місце (Рим. 8:14). Ось премудрий Соломон характеризує доброго друга такими словами: „Масті і пахощі радують серце: такий же й друг солодкий, що з серця радує” (Пр. сол. 27:9). Блага людини, яка може сказати: „Я товариш для всіх, що бояться Тебе та накази Твої бережуть” (Пс. 119:63).

Найкращий і найвірніший (2 Тим. 2:21 — 13) Друг віруючої молоді, — Господь Ісус Христос: „Ви друзі Мої, якщо чините все, що вам заповідую Я” (Ів. 15:14). „Кели батько і мати покинуть тебе, але Я тебе не покину...” „Хіба ж забуде молодця своє немовлятко? Хіба їй свого власного тіла жаль не буде? Та хоч би й вона забула, то Я не забуду тебе” — говорить Господь (Ісаї 49:15). — „Тай до старості вашої, до сивого волоса в вас носити вас буду, бо Я все Той самий; як створив вас і хоронити.” (Ісаї 46:4) „І ото з вами Я повсякденно аж до кінця віку” (Мат. 28:20).

Блаженний той муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі він грішних й не сидить на сидінні злоріків, та в законі Господнім його побажання й про Господній закон він роздумує в день та вночі! І він буде немов деревина, над водним потоком

по саджена, що родить свій плід своєчасно й що листя не в'яне її. І все, що він чинить, — щаститься!” (Пс. 1:1 — 3)

(Далі буде)

Ів. Угрин

Іл. Тарасюк

ЮНАКОВІ

В рожевий ранок юних днів,
Юначе, я бажаю,
Щоб ти чеснотами розцвів,
Як травень розцвітає,

Щоб ти в скорботні наші дні
Не гнув плечей в недолі
Й думки порожи та брудні
Не мали в серці волі,

Будучність щоб була ясна
Тобі, як майський ранок,
Й така приємна весна,
Й по темряві світанок;

Щоб правду ти в житті любив,
Як любили сонце квіти,
І дні усі свої прожив
В Христовім заповіді;

Ненавидів щоб люте зло
Й боровсь в ним до могили,
Бо перемаже лиш добро,
Й сконають злі сили,

Щоб всі життєві юні дні
Вінчала перемога
І мандрівки твої земні
Змінила слава Божа.

М. Подворняк

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Бувало сонце сяде за горою,
Над рікою пливе вечірня мла,
Хлопочуться качки між осокою,
А я вертаюся із поля до села.

Хоча щимлять від праці руки й ноги
А на душі так радісно мені;
Зйду в долину з шумної дороги,
Й присяду у вечірній тишині.

З діброви ніжний вітер повіває,
Бренить на лузі спізнена коса,
Деся в конюшині пташечка співає,
На ниви й гори падає роса.

Вже не хвилюється пшеничне море,
Далекий захід полум'ям горить;
Ще мить і небо, ясне та прозоре
Свої вечірні зорі запалить.

До пізна я сиджу один на полі,
В руках тримаю вила і граблі,
Там забуваю всю свою недолю,
П'ю чар і запах рідної землі.

Як сутінки спускаються на ниви,
Я стежкою мандрую до села,
І чуюся, що я такий щасливий,
Й моя душа мету життя знайшла.

І в серці пісню радісну співаю,
Тому, хто всю природу створив,
Хто створив пташки в зеленім гаю
І дав красу для рідних наших нив.

Колись було... Але тепер немає...
На чужині немає рідних піль,
Ніяк я не збагну, ніяк не знаю,
Чим заглушить душі моєї біль.

Виходжу сам вечірньою порою
Під темний ліс і дивлюсь в далечинь;
Вмиваюсь там солоною сльозою
І довго молось за свою Волинь.
Чужина, 1946.

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюю
мою найщирішу подяку доро-
гому братові Н. Лук'янчукові
за щирі старання про мій ви-
їзд до Америки.

А також щиро дякую й ша-
новній родині Й. Думи за під-
писання афідавіту та опла-
чення коштів подорожі.

Нехай милосердний Гос-
подь нагородить Вас своїм
благословінням. — Ваш брат
у Христі Т. П'ятночка

М. Борщівський

Великий схід

*За темним садочком обрій рожевіє
Звіщає схід сонця; та сад ще мочить.
При гробі вояк вже утомлений мріє,
Що скоро від варту піде віпочить.*

*Зближається ранок, і сонце простує,
Щоб сад освітити, збудити поля;
А небо великий схід сонця готує:
Всім бідним засмученим рай-весілля.*

*І поки ще морок пішов десь в незнане,
Векикеє сонце осяяло світ,
В шолом перемоги над смертю убрane
Вояк впав від жаху, відкинувши щит.*

*Вже сонцем стосаяйним всіміхається ранок,
А ворог на хмарі неправди летить,
Бажає згасити великий світанок;
Та сонце не гасне, жевріє, горить.*

*Піднісися в простори блакитного неба,
Воно й досі сяє промінням життя.
О, друже, поглянути з вірою треба,
А Бог Всемогутній подасть відкриття.*

*І дасть зрозуміти, що в світі все згине:
Й земля, й що на ній, і увесь людський рід,
А лишиться завжди Господь наш єдиний
Й святе Воскресіння й великий той схід.*

ДО ЧИТАЧІВ „ДОРОГИ ПРАВДИ“

Дорогі в Христі Брати та Сестри!

По милості нашого дорогого Бога вже ось майже півтора року редакція „Дороги Правди“ мала свій осідок ув українському таборі Корнберг. Тут, помімо всіх тих труднощів, які зустрічали нас у видавничих справах у несприятливих для цього емігрантських умовах, ми пережили й багато благословень Господніх у ділянці нашої праці на літературному відтинку.

Звідсіля ми мали змогу подавати духовну підтримку нашому братству, розсіяному по цілому світові, нести йому в ці тяжкі дні нашого скитання слово потіхи й надії, слово про небо, про щастя й правдиве життя. Тут, ідучи цією тернистою дорогою до сливної мети, ми творили історію українського евангелізму, — історію боротьби за вищу Правду й досконалу волю.

Але тепер, у зв'язку з ліквідацією так званої першої франкфуртської ерії, ми змушені повідомити Вас, що такій (ліквідації) підлягає й наш табір. Ми віримо, що це походить згори, від Опікуна наших душ, і волі Його до вподоби перенести нас на нове місце, очевидно, для тієї ж мети — служіння нашому народові рідним словом евангельської правди. Але це, без сумніву, принесе нам нові труднощі та турботи. Тому звертаємось до Вас, дорогі Брати та Сестри, і просимо особливо в цей час пам'ятати нас у Ваших молитвах перед треном ласки.

Ми постійно відчували Вашу підтримку до цього часу, завдяки якій ми були спроможні виконувати покладений на нас обов'язок. За це на цьому місці висловлюємо Вам нашу щирсердечну подяку. Ми також особливо дякуємо нашим Шановним Читачам у ЗДА й Канаді, що в дні нашої матеріальної кризи підтримали наш журнал і цим дали змогу продовжувати його існування. Це доказ Вашого високого духовного рівня і глибокої свідомості свого покликання. І тепер, коли ми особливо потребуємо всесторонньої підтримки, глибоко віримо, що ця поміч із жертовною любов'ю буде виявлена нашим братством і ми на новому місці будемо мати змогу продовжувати нашу працю для слави Господньої.

З огляду на те, що нам ще докладно невідоме нове місце нашого осідку, просимо Ваші пожертви на пресовий фонд „Дороги Правди“, передплату, матеріал і всяке інше листування слати на адресу:

Rev. D. Marijczuk (for Ol. Harbuziuk) — (13 b) Leipzig|Donau,
DP-Camp 275, Germany

Редакція „Дороги Правди“

